

Prima pagină>Introducerea unei acțiuni în justiție>Unde și cum>**Ce lege se aplică**

Ce lege se aplică

Slovenia

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

Legislația de bază care stabilește normele generale de drept internațional privat este Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia [*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*; abreviat ZMZPP, Jurnalul Oficial al Republicii Slovenia (*Uradni list RS*) nr. 56/99]. Conflicttele de legi specifice sunt reglementate de legi pe diferite teme (de exemplu, Legea privind operațiunile financiare, procedurile de insolvență și dizolvarea obligatorie (*Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju*; abreviată ZFPPIPP).

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Convențiile care sunt ratificate și publicate în Republica Slovenia sunt direct aplicabile și prevalează asupra legilor naționale. Normele privind conflictul de legi fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), care se referă la statele membre care au obligația să respecte modificările aduse Convenției de la Roma din 19 iunie 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și al Regulamentului nr. 864/2007 (Roma II) al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Roma II). Normele privind conflictul de legi sunt cuprinse, de asemenea, în convențiile multilaterale adoptate de [Convenția de la Haga](#) de drept internațional privat, la care Republica Slovenia este parte semnatară.

1.3 Principalele convenții bilaterale

Normele privind conflictul de legi sunt cuprinse, de asemenea, în convențiile bilaterale privind asistența juridică încheiate cu Austria, Bulgaria, Republica Cehă, Franța, Ungaria, Mongolia, Polonia, România, Federația Rusă și Slovacia. Lista acestor convenții este disponibilă pe [paginile web ale ministerului](#).

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Un judecător este obligat să respecte legea care reglementează conflictul de legi, însă părțile sunt libere să convină asupra legii aplicabile raportului lor juridic. Într-un astfel de caz, se va aplica legea aleasă de părți. În plus, legea care s-ar aplica în mod normal, în conformitate cu Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia, nu s-ar aplica în cazul în care, pe baza tuturor circumstanțelor, este evident că nu există nicio legătură semnificativă între legea care urmează să fie aplicată și raportul juridic în discuție, dar există o legătură mult mai apropiată cu o altă lege.

2.2 Retrimiteria

Doctrina retrimiterii este prevăzută la articolul 6 din Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia, care stipulează că, în cazul în care, atunci când se stabilește legea aplicabilă, normele unui stat străin indică legislația slovenă, aceasta se aplică fără a mai lua în considerare instrucțiunile slovene referitoare la legea aplicabilă. Această dispoziție nu se aplică în cazul în care părțile aleg legea aplicabilă.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

O normă specifică privind conflictul de legi care reglementează factorii de legătură variabili, definește, de obicei, și momentul în care trebuie să se aplice o astfel de normă. Anumiți factori de legătură se referă la momentul care este decisiv în selectarea legii aplicabile stabilite în norma privind conflictul de legi (de exemplu, cetățenia unui testator la momentul întocmirii unui testament) în timp ce, în alte circumstanțe, modificările circumstanței de legătură ar putea însemna că se aplică legislația dintr-un alt sistem juridic. În ceea ce privește relațiile permanente, este necesar să se aplice principiul recunoașterii drepturilor deja dobândite.

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Legea aplicabilă stabilită în temeiul Legii privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia nu se aplică în cazul în care aplicarea acesteia ar fi contrară ordinii juridice slovene. Noțiunea de ordine publică este un standard juridic exprimat prin intermediul jurisprudenței. În majoritatea cazurilor, aceasta se bazează pe normele constituționale ale statului, pe principiile fundamentale ale legilor naționale și pe principiile morale.

2.5 Proba legii străine

O instanță judecătorească sau o altă autoritate competentă stabilește, din oficiu, conținutul legii străine care urmează să fie aplicată, utilizând o notificare cu privire la o lege străină a ministerului responsabil de justiție, sau examinează conținutul acesteia printr-o altă metodă adecvată. Părțile pot depune un document public sau un alt document emis de o autoritate sau o instituție străină competentă cu privire la conținutul legii străine. În cazul în care nu se poate stabili conținutul legii străine într-un anumit caz, se aplică legea slovenă.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

În ceea ce privește statele membre, Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale este aplicabil în Republica Slovenia și prevalează asupra legilor naționale care reglementează dreptul material. Pentru aspectele cărora nu li se aplică regulamentul, se aplică convențiile bilaterale, dacă este cazul. În cazul în care nu există convenții bilaterale, se aplică legea națională care reglementează conflictul de legi în raporturile contractuale (Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia).

Norma generală privind conflictul de legi:

Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia prevede că legea aleasă de părțile contractante se aplică contractului acestora, cu excepția cazului în care o lege sau o convenție internațională prevede altfel. Voința părților în ceea ce privește alegerea legii aplicabile poate fi declarată în mod expres sau dispozițiile contractuale ori alte circumstanțe pot să indice în mod clar faptul că a fost aleasă o anumită lege. Valabilitatea contractului este analizată ulterior în funcție de legea aleasă. În cazul în care părțile nu au ales legea aplicabilă, se aplică legea care prezintă cele mai strânse legături cu contractul în cauză. În cazul în care circumstanțele nu indică o altă lege, se aplică legea statului în care partea care are obligația de a executa principalele elemente ale contractului își are reședința permanentă sau locul principal de desfășurare a activității.

Legea care reglementează contractele de muncă este cea a statului în care un lucrător își prestează în mod obișnuit munca. Prin acordul referitor la aplicarea unei legi diferite în cadrul unui contract de muncă, părțile nu pot exclude dispozițiile obligatorii privind protecția drepturilor lucrătorilor cuprinse în legea statului care s-ar fi aplicat în cazul în care părțile nu ar fi ales o altă lege.

Un contract încheiat cu un consumator este un contract având ca obiect transferul de bunuri, drepturi și/sau servicii către un consumator. Un consumator este o persoană care achiziționează bunuri, drepturi sau servicii, în special pentru uz personal sau casnic. Un contract încheiat cu un consumator nu include un contract de transport sau un contract de prestare de servicii către consumator în cazul în care contractul este executat integral în afara statului în care consumatorul își are reședința permanentă. Fără a aduce atingere dispozițiilor Legii privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia, un contract încheiat cu un consumator este reglementat de legea statului în care consumatorul își are reședința, în următoarele situații: contractul a fost încheiat în condițiile unei oferte sau ale unei publicități în statul respectiv; consumatorul a luat măsurile necesare pentru a încheia contractul în statul respectiv; consumatorul este parte cocontractantă sau reprezentantul acestuia obține comanda consumatorului în statul respectiv; contractul de vânzare a fost încheiat într-un alt stat; consumatorul a efectuat comanda într-un alt stat sau călătoria a fost organizată de vânzător cu intenția de a promova încheierea unor astfel de contracte.

În scenariile de mai sus, părțile la contract nu pot conveni cu privire la aplicarea unei legi care exclude dispozițiile obligatorii privind protecția drepturilor consumatorilor care sunt aplicabile în statul în care consumatorul își are reședința permanentă.

În cazul contractelor legate de bunuri imobile, se aplică întotdeauna legea statului în care este situat bunul imobil.

În cazul în care părțile contractante nu au decis altfel, norma generală privind conflictul de legi se aplică în ceea ce privește relația dintre părțile contractante pentru a decide, de asemenea, momentul de la care persoana care a dobândit un bun mobil are dreptul la produsele și rezultatele sale și momentul de la care dobânditorul acceptă riscurile referitoare la bunul respectiv.

În plus, în cazul în care părțile contractante nu au decis altfel, metoda de livrare a bunului și măsurile necesare în cazul în care livrarea este refuzată sunt reglementate de legea statului în care trebuia livrat bunul.

În ceea ce privește efectul unei cesiuni de creanță sau al preluării unei datorii: statutul juridic al oricăror debitori sau creditori care nu sunt implicați în mod direct în cesiune sau preluare este reglementat de aceeași lege care reglementează cesiunea sau preluarea în sine.

Legea aplicabilă operațiunii principale se aplică unei operațiuni auxiliare, cu excepția cazului în care se decide altfel.

În cazul unei operațiuni juridice unilaterale, se aplică legea statului reședinței permanente sau al sediului debitorului.

3.2 Obligații extracontractuale

Cu privire la obligațiile necontractuale care nu sunt reglementate de o convenție internațională sau de Regulamentul nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale (Regulamentul Roma II), normele privind conflictul de legi prevăd că se aplică legislația națională.

Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia prevede că, în ceea ce privește obligațiile necontractuale, se aplică legea statului în care a fost săvârșit actul în cauză. Legea statului în care apare consecința actului respectiv se aplică în cazurile în care legea este mai favorabilă victimei, cu condiția ca victima să fi trebuit sau să fi putut să prevadă locul consecințelor. În cazul în care o astfel de lege nu prezintă o legătură strânsă cu raportul în cauză și există o legătură cu o altă lege, se aplică cealaltă lege.

În cazul în care un eveniment care generează răspunderea pentru compensații a avut loc pe o navă în largul mării sau într-o aeronavă, legea aplicabilă este prezumată a fi legea statului în care este înregistrată nava sau aeronava în cauză.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

În cazul în care un cetățean al Republicii Slovenia este, de asemenea, cetățean al unui alt stat, persoana respectivă este considerată ca fiind numai de cetățenie slovenă în sensul Legii privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia. În cazul în care o persoană nu este cetățean al Republicii Slovenia însă este cetățean al două sau mai multor state, în sensul Legii privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia, se aplică legea statului în care persoana respectivă își are reședința permanentă. În cazul în care o persoană nu are o reședință permanentă în niciunul dintre statele al căror cetățean este, în sensul Legii privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia, se aplică legea statului cu care persoana respectivă are legătura cea mai strânsă.

În cazul în care o persoană nu are cetățenie sau cetățenia sa nu poate fi stabilită, se aplică legea statului său de reședință permanentă. În cazul în care o persoană nu are o reședință permanentă sau aceasta nu poate fi stabilită, se aplică legea statului său de reședință temporară. În cazul în care nu este posibil să se stabilească nicio reședință temporară, se aplică legea slovenă.

Legea statului a cărui cetățenie o deține o persoană se aplică în ceea ce privește modificarea numelui personal.

Legea statului a cărui cetățenie o deține o persoană se aplică în ceea ce privește capacitatea persoanei fizice în cauză de a încheia contracte. În cazul în care o persoană fizică nu are capacitatea de a încheia contracte în conformitate cu legea statului al cărui cetățean este, se consideră că persoana respectivă poate încheia contracte dacă are această capacitate în temeiul legii statului unde a luat naștere obligația. Pierderea sau limitarea capacității unei persoane fizice de a încheia contracte este reglementată de legea statului al cărui cetățean este persoana respectivă.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

3.4.1 Stabilirea filiației

Numirea sau încetarea tutelei și relațiile dintre un tutore și persoana pusă sub tutelă (persoana în îngrijire) sunt reglementate de legea statului al cărui cetățean este persoana în îngrijire. Măsurile de asistență medicală temporare emise cu privire la un cetățean străin sau un apatrid în Republica Slovenia sunt reglementate de legea slovenă și rămân în vigoare până când un stat competent se pronunță cu privire la măsura respectivă sau o anulează, după caz. Această normă se aplică, de asemenea, în ceea ce privește protecția proprietății unui cetățean străin sau a unui apatrid situate pe teritoriul Republicii Slovenia.

Relațiile dintre părinți și copii sunt reglementate de legea statului al cărui cetățeni sunt aceștia. În cazul în care părinții și copiii sunt cetățeni ai unor state diferite, se aplică legea statului în care își au toți reședința permanentă. În cazul în care părinții și copiii sunt cetățeni ai unor state diferite și nu au o reședință permanentă în același stat, se aplică legea statului al cărui cetățean este copilul.

Procedura pentru recunoașterea, stabilirea și contestarea paternității sau a maternității este reglementată de legea statului al cărui cetățean este copilul.

Obligația de a furniza întreținere rudelor de sânge, cu excepția părinților față de copii, și obligația de a furniza întreținere rudelor prin alianță (și anume, rudelor care nu sunt de sânge) sunt reglementate de legea statului al cărui cetățean este persoana care solicită întreținere.

Procesul de legitimare a unui copil este reglementat de legea statului al cărui cetățeni sunt părinții sau de legea statului părintelui în temeiul căreia adopția urmează să fie considerată valabilă, în cazul în care părinții nu sunt cetățeni ai aceluiași stat. Acceptarea legitimării de către un copil, o altă persoană sau un organism național este reglementată de legea statului al cărui cetățean este copilul.

3.4.2 Adopția

Condițiile pentru adopție și pentru încetarea adopției sunt stabilite de legea statului al cărui cetățeni sunt persoana care adoptă și persoana adoptată. În cazul în care persoana care adoptă și cea adoptată sunt cetățeni ai unor state diferite, condițiile pentru adopție și pentru încetarea acesteia sunt reglementate în comun de statele ai căror cetățeni sunt persoanele în cauză. În cazul în care soții adoptă împreună, condițiile pentru adopție și pentru încetarea acesteia sunt reglementate de legea statului al cărui cetățean este persoana adoptată și, de asemenea, de statele ale căror cetățeni sunt cei doi soți. Forma adopției este reglementată de legea statului în care a avut loc adopția. Efectele adopției sunt reglementate de legea statului al cărui cetățeni sunt

persoana care adoptă și cea adoptată la momentul acordării adopției. În cazul în care persoana care adoptă și cea adoptată sunt cetățeni ai unor state diferite, se aplică legea statului în care acestea își au reședința permanentă. În cazul în care persoana care adoptă și cea adoptată sunt cetățeni ai unor state diferite și nu au o reședință permanentă în același stat, se aplică legea statului al cărui cetățean este persoana adoptată.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

3.5.1 Căsătoria

Condițiile pentru încheierea unei căsătorii sunt reglementate de legea statului ai cărui cetățeni sunt persoanele în cauză în momentul încheierii căsătoriei. Forma căsătoriei este reglementată de legea statului în care a fost încheiată căsătoria. Nulitatea unei căsătorii este reglementată de legea conform căreia a fost încheiată căsătoria, pe baza normelor privind conflictul de legi descrise mai sus.

3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-

Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia nu conține nicio dispoziție specială referitoare la cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună. Cu toate acestea, având în vedere faptul că urmările parteneriatelor între persoane necăsătorite/care locuiesc împreună sunt aceleași ca în cazul căsătoriei, ar putea fi posibil ca dispozițiile care reglementează căsătoria să se aplice, de asemenea, parteneriatelor între persoane necăsătorite/care locuiesc împreună.

Relațiile patrimoniale între două persoane care trăiesc în cadrul unui asemenea parteneriat sunt reglementate de legea statului ai cărui cetățeni sunt persoanele respective. În cazul în care persoanele nu au aceeași cetățenie, se aplică legea statului în care acestea își au reședința comună. Legea care reglementează relațiile patrimoniale contractuale din cadrul unui parteneriat între persoane necăsătorite/care locuiesc împreună este legea aplicabilă relației lor patrimoniale la momentul încheierii contractului.

Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia nu conține nicio dispoziție specială referitoare la parteneriatele înregistrate între persoane de același sex și la condițiile acestora. Cu toate acestea, având în vedere că urmările parteneriatelor între persoane de același sex sunt aceleași ca în cazul căsătoriei, se pot aplica aceleași dispoziții care reglementează căsătoria.

3.5.3 Divorțul și separarea judiciară

Divorțul este reglementat de legea statului ai cărui cetățeni sunt ambii soți la data depunerii cererii de divorț. În cazul în care soții sunt cetățeni ai unor state diferite la data depunerii cererii de divorț, divorțul este reglementat în comun de statele ai căror cetățeni sunt cei doi soți. În cazul în care divorțul nu poate avea loc pe baza normelor precedente, divorțul este reglementat de legea slovenă, în cazul în care unul dintre soți își avea reședința permanentă în Republica Slovenia la data depunerii cererii de divorț. În cazul în care unul dintre soți este cetățean sloven, însă nu are o reședință permanentă în Slovenia, iar divorțul nu poate avea loc pe baza normelor precedente, divorțul este reglementat de legea slovenă.

Legea privind dreptul internațional privat și procedura aferentă acestuia nu conține nicio dispoziție specială referitoare la încetarea parteneriatelor între persoane de același sex. Cu toate acestea, având în vedere că urmările unui parteneriat între persoane de același sex sunt aceleași ca în cazul unei căsătorii, se pot aplica aceleași dispoziții care reglementează divorțul.

3.5.4 Obligațiile de întreținere

Relațiile dintre părinți și copii sunt reglementate de legea statului ai cărui cetățeni sunt aceștia. În cazul în care părinții și copiii sunt cetățeni ai unor state diferite, se aplică legea statului în care își au toți reședința permanentă. În cazul în care părinții și copiii sunt cetățeni ai unor state diferite și nu au o reședință permanentă în același stat, se aplică legea statului al cărui cetățean este copilul.

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Relațiile personale dintre soți și regimul lor matrimonial sunt reglementate de legea statului ai cărui cetățeni sunt cei doi soți. În cazul în care soții sunt cetățeni ai unor state diferite, se aplică legea statului în care aceștia au reședința permanentă. În cazul în care soții nu au aceeași cetățenie și nici o reședință permanentă în același stat, se aplică legea statului în care aceștia au avut ultima reședință comună. În cazul în care legea aplicabilă nu poate fi stabilită în temeiul acestor norme, se aplică legea cu care aceștia prezintă cea mai strânsă legătură.

Regimurile matrimoniale contractuale între soți sunt reglementate de legea statului care a reglementat relația lor personală și cea patrimonială la momentul încheierii contractului. În cazul în care legea respectivă prevede că soții pot alege o lege care să reglementeze acordurile lor patrimoniale, se aplică legea pe care o aleg soții.

În cazul în care o căsătorie este anulată sau desfăcută, aceleași norme privind conflictul de legi care se aplică regimurilor personale și patrimoniale între soți se aplică, de asemenea, în ceea ce privește regimurile personale și patrimoniale comune.

3.7 Testamente și succesiuni

Succesiunea este reglementată de legea statului al cărui cetățean era defunctul la momentul decesului. Capacitatea testamentară este reglementată de legea statului al cărui cetățean era testatorul la momentul executării testamentului.

Forma testamentului este valabilă dacă aceasta este valabilă în conformitate cu unul dintre următoarele sisteme juridice: legea statului în care a fost întocmit testamentul; legea statului al cărui cetățean era testatorul la momentul întocmirii testamentului sau în momentul decesului; legea statului în care testatorul își avea reședința permanentă la momentul întocmirii testamentului sau la momentul decesului; legea slovenă sau legea statului în care sunt situate bunurile imobile, în ceea ce privește bunurile imobile.

O formă de revocare a unui testament este valabilă dacă aceasta este valabilă în conformitate cu oricare dintre legile în temeiul cărora ar fi valabilă întocmirea testamentului, astfel cum s-a arătat mai sus.

3.8 Proprietatea reală

În ceea ce privește raporturile patrimoniale și alte drepturi asupra bunurilor, se aplică legea statului unde sunt situate bunurile respective. În ceea ce privește raporturile patrimoniale referitoare la bunuri aflate în tranzit, se aplică legea statului de destinație. În ceea ce privește raporturile patrimoniale referitoare la vehicule de transport, se aplică legea statului în care sunt situate respectivele vehicule, cu excepția cazului în care legislația slovenă prevede altfel.

3.9 Insolvența

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență se aplică în mod direct în Slovenia în ceea ce privește aspectele care intră în domeniul său de aplicare și statele membre ale UE. În cazurile în care nu se aplică regulamentul, legea aplicabilă este legea națională slovenă, și anume Legea privind operațiunile financiare, procedurile de insolvență și dizolvarea obligatorie (*Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju*; abreviată ZFPPIPP, UL RS, ZFPPIPP-UPB7, nr. 63/2013)

În această lege, capitolul intitulat „Procedurile de insolvență cu un element de extraneitate” conține norme generale privind procedurile de insolvență cu un element de extraneitate, reglementează accesul creditorilor străini și al administratorilor la o instanță națională și reglementează cooperarea cu instanțele străine și cu administratorii străini. De asemenea, acesta reglementează recunoașterea procedurilor de insolvență străine și a măsurilor temporare, măsurile paralele ca urmare a insolvenței și legea aplicabilă consecințelor procedurii de insolvență.

O instanță națională care are competență în procedurile naționale de insolvență poate decide cu privire la recunoașterea unei proceduri străine și la cooperarea cu instanțele străine. Instanțele naționale locale competente să gestioneze procedurile naționale de insolvență sunt: 1. în cazul în care un debitor care este o entitate juridică națională sau un antreprenor este stabilit în Republica Slovenia: instanța pe a cărei rază teritorială este stabilit debitorul; 2. în

cazul în care un debitor care este o persoană străină are o sucursală în Republica Slovenia: instanța pe a cărei rază teritorială se află locul principal de desfășurare a activității al sucursalei debitorului; 3. alte cazuri: Tribunalul districtual Ljubljana (Okrožno sodišče v Ljubljani).

În ceea ce privește legea care reglementează efectele juridice ale procedurilor de insolvență, norma generală este aceea că se aplică legea statului în care se desfășoară procedurile, cu excepția cazului în care legea prevede altfel într-o situație specifică. Legea privind operațiunile financiare, procedurile de insolvență și dizolvarea obligatorie conține norme privind legea aplicabilă în cazul contractelor care se referă la utilizarea bunurilor imobile dobândite, întrucât acestea prevăd că se aplică legea statului în care este situat bunul imobil. Se aplică norme speciale în ceea ce privește legea aplicabilă drepturilor înregistrate într-un registru (legea statului care are autorizația de a gestiona registrul), legea aplicabilă sistemelor de plată și piețelor financiare (legea statului aplicată unor astfel de sisteme de plată/piețe financiare), legea aplicabilă contractelor de compensare și contractelor de răscumpărare și legea aplicabilă contractelor de muncă.

Ultima actualizare: 17/04/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.